

Fare paa Færde, ønsker Socialdemokraterne lige saa stor en Hær som vi andre. Jeg ved ikke, hvorfra den ærede Ordfører har faaet den Opfattelse, for han kan i hvert Fald ikke have faaet den fra den Tid, der er gaaet, medens Verdenskrigen rasede omkring os. Jeg skal blot nævne den ene Ting, at en Gang under Finanslovbehandlingen — jeg tror, det var i 1917 eller 1918 — kom Venstres daværende Ordfører, den nuværende Statsminister, med en Udtalelse om, hvorvidt der muligt kunde spares lidt med Hensyn til Sikringsstyrken. Da erklærede vi fra socialdemokratisk Side, at det havde vi ønsket og arbejdet for lige fra Krigens Begyndelse, og den daværende Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. P. Munch, stod øjeblikkelig op og erklærede, at han vilde med Glæde medvirke til, at vi kunde faa Sikringsstyrken betydelig indskrænket; han ansaa det ikke for paa-krævet, at den var saa stor, som den var. Men det Partis Ordfører, der havde udkastet Tanken, nægtede at gaa med til en Indskrænkning af Sikringsstyrken; det var altsaa Venstre og de Konservative, der ved deres Modstand hindrede, at Sikringsstyrken blev reduceret. Alene dette viser, at det er ganske urigtigt, naar den ærede Ordfører paastaar, at vi, naar der er Fare paa Færde, ønsker lige saa stor en Hærstyrke som de andre Partier. Men det viser ogsaa Socialdemokratiets Udtalelser Gang paa Gang under Verdenskrigen, hvori vi har erklæret, at vi fremdeles var af den Opfattelse, at den bedste Stilling for Danmark vilde have været den, at vi havde staaet uden noget militært Beredskab. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pinstrup, ved jo, at de Gange Fare truede Danmark under Verdenskrigen, var det ingen Sinde, fordi vi havde for lidt Militærberedskab, det var ingeniunde, fordi vi stod og sagde: Vi er saa afmægtige, at vi intet magter! men Faren truede os, hver Gang vi vilde lade dette Militærberedskab komme i Brug. Denne Fare viste sig allerede i Augustdagene i 1914, da den første Tale om at gøre Brug af vort Militærberedskab var fremme. Faren var ikke, at vi havde for lidt Militærberedskab, men Faren kom, da man talte om, hvorledes det skulde bruges. Jeg kan tilføje, at allerede den Gang, i 1914, fik vi en levende Forstaaelse af, hvor farligt det kan være at have et Militærberedskab og have alt for emsige Mennesker, der ønsker at faa det brugt og at gribe aktivt ind. Derfor er det ganske ved Siden af, naar den ærede Ordfører siger, at „er der

Fare paa Færde, ønsker Socialdemokraterne en lige saa stor Hær som vi andre.“ Der er ikke det ringeste Grundlag for en saadam Udtalelse. Vi har Gang paa Gang under Krigen hævdet vort Standpunkt, og naar man nu bagefter vil forsøge at fremstille det, at vi har givet vor Tilslutning til Militærforanstaltninger under Krigen, som om vi derved havde vist, at vi havde ændret vor Opfattelse og forstod, at det var nødvendigt, da er det ganske grebet ud af Luften. Det ved det ærede Medlem meget vel fra de Forhandlinger, der den Gang blev ført. Nej, da Krigen udbrød, og vi stod med en Militærordning, som Socialdemokraterne havde bekæmpet saa godt de kunde, og da vi erkendte, at der kunde være Fare derved, erklærede Socialdemokraterne straks under Forhandlingerne i Udvalget, at vi ansaa det for farligt, om Danmark begyndte at bruge det Militærberedskab, vi havde. Der kom imidlertid fra Hærens og Flaadens øverste Ledelse det ene Krav mere ivrigt og hidsigt end det andet, gaaende ud paa, at vi skulde bruge, hvad vi havde. Vi har faaet at vide af den højtærede Kirkeminister Hr. J. C. Christensen, at hvis han havde raadet den Gang, havde vi faaet fuld Mobilisering, straks da Krigen udbrød. Alt dette maatte der arbejdes imod fra det den Gang siddende Ministerium med Støtte af Socialdemokraterne. Men vi forstod ogsaa, at Stillingen var saadan, da der den Gang var 4 Partier, der i alt væsentligt var lige store, og som hvert stod med sin Opfattelse paa det militære Spørgsmaal, der klart var kommet til Orde under Forhandlingerne om Militærloven i 1909, at der maatte resigneres, at ingen af disse Partier kunde faa deres Villie. Skulde de Konservative have raadet, vilde der være blevet udfoldet et langt kraftigere Militærberedskab, og hvis Venstre havde raadet, var det samme blevet Tilfældet. Og vi ved fra utallige Forhandlinger i Finansudvalget, at skulde den daværende Forsvarsminister, Hr. P. Munch, have raadet vilde det være blevet betydelig mindre, end det blev, og man ved af Udtalelser her og i Finansudvalget, at Socialdemokraterne vilde have anset det for det heldigste, om vi intet Militærberedskab havde haft. Men vi forstod ogsaa, hvor farligt det vilde være paa en Tid, da Krigen rasede omkring os, om vi vilde have begyndt at føre indbyrdes Kamp om, paa hvilken Maade vort Militærberedskab skulde bruges, og hvad dets Opgave var, om det skulde bruges paa denne eller hin Maade, mod denne eller